

«A SENSE OF WONDER»

Carles Congost

Planta 0

«MALETAS VIOLENTAS»

Carles Congost

Centre de Documentació

Planta 1

19.5.2017–15.10.2017

Dossier de premsa

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

centre d'art la panera

Ajuntament de Lleida

El Centre d'Art la Panera obre el seu nou programa expositiu, el pròxim divendres, 19 de maig, a les 19 h, amb una visita comentada de l'artista Carles Congost i el comissari de l'exposició, David Santaaulària.

La roda de premsa d'inauguració tindrà lloc divendres 19 a les 11.30 h amb la presència de l'artista Carles Congost; el comissari de l'exposició, David Santaaulària; la regidora de Cultura de l'Ajuntament de Lleida, Montserrat Parra; la directora de Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona, Carme Sais, i la directora del Centre d'Art la Panera, Cèlia del Diego.

Es podran veure les exposicions:

«A SENSE OF WONDER», Carles Congost

«MALETAS VIOLENTAS», Carles Congost

Planta 0

«A SENSE OF WONDER»

Carles Congost

19.5.2017–15.10.2017

El Centre d'Art la Panera presenta el projecte «A Sense of Wonder», de Carles Congost, comissariat per David Santaaulària.

«A Sense of Wonder» ('un sentit de la meravella' o 'la capacitat de meravellar-se') és una proposta expositiva que reuneix els treballs més recents de l'artista Carles Congost. Es tracta d'una coproducció entre el Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i el Centre d'Art la Panera de Lleida, on es podrà veure del 19 de maig al 15 d'octubre de 2017.

L'exposició aplega sis projectes videogràfics: *The Artist behind the Aura* (2014), *Simply the Best* (2016), *Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell* (2015),

Wonders (2016), *Bad Painting Series —The Spin Off* (2010, 6 min i 23 s) i *Easy Katz* (2013, 4 min i 20 s)— i *Paradigm* (2012).

Són treballs que s'han vist molt poc a casa nostra (en algun cas, són inèdits) i venen avalats per diversos premis i distincions. Com és habitual en ell, no deixa de banda la desinhibició a l'hora de fer servir referents del món del pop o de la cultura de masses, ni el recurs cap a mitologies personals, ni molts altres aspectes que han caracteritzat la seva obra i, sovint, han fet difícil posar-lo dins una classificació en ús. Però s'hi poden constatar algunes evolucions: la complexitat tècnica d'alguns treballs anteriors queda rellevada per una major densitat conceptual, per una certa abstracció argumental, per la inclusió de personatges icònics que amplifiquen la capacitat simbòlica i, en alguns casos, per fer més atenció al mateix llenguatge del cinema. Temàticament, hi ha dos grans eixos que vertebreren aquests treballs: la música i la pràctica artística, però sempre com un recurs argumental per obrir portes cap a altres aspectes més universals, evitant la literalitat i les veritats incontestables. En essència, aquesta proposta aprofundeix en la capacitat que tenen aquests treballs de sorprendre'ns, de confrontar-nos com a espectadors, de descobrir coses que no es creuen possibles en primera instància... En la capacitat de meravellar-se.

Aquesta és la primera exposició individual a Lleida de Carles Congost; així doncs, és una bona ocasió per gaudir de l'obra d'un dels artistes catalans amb una trajectòria més sòlida i reconeguda.

L'exposició es complementa amb un catàleg coeditat entre el Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona; el Centre d'Art la Panera, Lleida; el M|A|C Mataró Art Contemporani, i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. La publicació presenta textos de Carles Congost, Eloy Fernández Porta i David Santaaulària, i s'ocupa de tota la producció de l'artista entre els anys 2010 i 2016.

Aquests dos projectes, exposició i catàleg, s'originen en la segona edició del premi de Videocreació, impulsat per la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, l'Arts Santa Mònica, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i el Festival LOOP Barcelona, atorgat a Carles Congost per l'obra *Wonders*. L'objectiu d'aquest premi és

finançar la producció d'una obra inèdita, promoure el treball d'artistes que destaquen pels seus plantejaments innovadors en el procés de creació i fomentar accions estratègiques que puguin desenvolupar-se en xarxa, alhora que n'incrementen la visibilitat en el territori i la presència internacional. L'obra resultant, que ara es recull en l'exposició i en el catàleg, es va presentar a l'Arts Santa Mònica, en el marc del Festival LOOP Barcelona 2016, i es mostra en itinerància en diversos centres de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya; una itinerància que es va iniciar al M|A|C Mataró Art Contemporani, l'octubre de 2016, i que ha seguit per Lo Pati, Centre d'Art Terres de l'Ebre d'Amposta; El Teler de Llum, Centre d'Art de Tarragona; el Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona, i el Centre d'Art la Panera de Lleida.

Pel que fa a producció i distincions de les obres, *The Artist behind the Aura* (2014) ha estat produït per Komplot (Brussel·les) i va guanyar el premi Ciutat de Palma d'Arts Visuals Antoni Gelabert 2015; *Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell* (2015) va guanyar una de les beques d'arts plàstiques de la Fundación Botín (Santander) en la seva XXI edició; *Wonders* (2016) va guanyar el segon premi de Videocreació de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, conjuntament amb el Festival Loop de Barcelona, i forma part de la Col·lecció Nacional d'Art Contemporani de la Generalitat de Catalunya, i *Simply the Best* (2016) ha estat produït per Manifesta 11 (Zuric).

OBRES

The Artist behind the Aura

(2014, 28 min)

La gènesi del vídeo *The Artist behind the Aura* la trobem en una proposta que Carles Congost va rebre del centre d'art Komplot de Brussel·les. Davant la possibilitat de presentar-se en un entorn on era poc conegut, l'artista va proposar al comissari la realització d'un projecte semblant a *That's my impression!*, una obra de l'any 2001 en què

analitzava des de diferents punts de vista i amb molt de sentit de l'humor el que havia estat la seva trajectòria fins llavors. Finalment, en lloc de fer-ne una actualització o una versió ampliada, va decidir focalitzar l'atenció en tots aquells projectes i col·laboracions que, per una raó o altra, no es van dur mai a terme. Segons el que ell mateix expressava en una entrevista, «em va semblar que compartir coses de les que poca gent coneix sobre tu i detallar els fracassos i les misèries darrere la història oficial era molt més interessant i efectiu que fer una llista de proeses». No va ser l'únic canvi significatiu: de l'estil polifònic, dinàmic i gairebé de reportatge televisiu a *That's my impression!* es va passar al sobri relat autobiogràfic interpretat per l'actor belga Bernard Eyllenbosch, que exercia d'àlter ego de l'artista. Al llarg de la mitja hora del metratge, l'actor va desgranant cinc episodis biogràfics d'intents fallits de dur endavant determinats projectes; ho fa en un interior bastant neutre i avorrit i ho fa tot a la interpretació i a l'oralitat. Pel contingut personal i la posada en escena, podríem pensar que es tracta d'un despulament íntim, però el sentit de l'humor ajuda a crear una distància còmoda. Hi ha històries hilarants (és difícil no riure amb les seves converses fallides amb una diva de la cançó catalana), històries sorprenents, històries acompanyades de comentaris afilats sobre determinats personatges, i el que en un principi semblen anècdotes simpàtiques s'acaben revelant, a poc a poc, com un encertat relat de l'ecosistema cultural dels darrers anys. Lluny de ser un exercici egòlatra, complaent o queixós, ens trobem davant d'una lúcida tragicomèdia que, partint d'allò personal, retrata aspectes poc afavoridors del món de l'art.

Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell
(2015, 22 min)

El *sonido Sabadell* és un fenomen musical estretament vinculat a l'*italo disco* (música de ball molt popular d'origen italià) que va tenir lloc a la dècada dels vuitanta del segle passat. Malgrat la seva popularitat, l'èxit de vendes i precedir un altre moment àlgid, com és el de la música house (per això, la primera part del títol), el *sonido Sabadell* ha quedat com una nota al marge, com una febrada momentània que pocs analistes han tingut en consideració.

Congost ha investigat i revisat aquesta època per oferir un resultat que defuig el punt de

vista documental o arqueològic, però que, en canvi, utilitza uns recursos, uns personatges i una estètica que hi escauen perfectament: una entrevista a l'Àngel Casas, el mític presentador del programa *Musical Express*; els acudits de l'imitador de l'emblemàtic Eugenio (ReEugenio); la inclusió d'un videoclip en què Josep Xortó versiona un dels *hits* de l'època («Come on», de Jules Tropicana), amb una lletra que reivindica el paper del *sonido Sabadell* en la història musical del país (*Això que sona és nostre*); la presència del poeta Eduard Escoffet declamant enèrgicament sobre la indústria; les Filles Föllen executant una coreografia convulsiva...

L'artista convoca tota una sèrie de personatges que, més enllà de la seva càrrega icònica i cultural (ja sigui històrica o actual), funcionen més com a símbols que activen significats que no pas com a elements que estructurin una narració formal. El resultat és un relat fragmentat, amb flaixos i picades d'ullet que fa seves i subverteix algunes de les convencions del *biopic* musical.

Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell (2015) és un projecte videogràfic premiat en la XXI edició de les beques de la Fundació Botín.

Wonders

(2016, 15 min)

Wonders és el projecte guanyador de la segona edició del premi de Videocreació impulsat per la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya i l'Arts Santa Mònica, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i el Festival LOOP Barcelona (Col·lecció Nacional d'Art Contemporani de la Generalitat de Catalunya). Es tracta d'una proposta videogràfica que utilitza recursos propers al *biopic* musical i a la performance per analitzar la figura de l'*one-hit wonder*, una expressió que serveix, en la indústria discogràfica, per anomenar aquells que han assolit el reconeixement massiu de manera fugaç gràcies a un sol senzill reeixit. Alguns d'aquests èxits són, fins a cert punt, efímers a propòsit, productes creats per raons humorístiques o per aprofitar una novetat en la cultura popular, però, en la majoria dels casos, implica músics seriosos i entusiastes que s'esforcen a continuar les seves carreres quan la popularitat decau; tal és el cas de Dennis Seaton i Michael Grant

(membres del grup Musical Youth). A principis de la dècada dels vuitanta, la formació Musical Youth aconseguí una forta repercussió mundial gràcies al seu primer àlbum, *The Youth of Today*, i, molt especialment, gràcies al senzill «Pass the dutchie», que va vendre cinc milions de còpies arreu del món i va optar a un Grammy (els Oscar de la música). A *Wonders*, ambdós músics s'interpreten a ells mateixos a partir d'una sèrie d'intervencions guionitzades que s'intercalen amb altres moments més personals, en què expliquen anècdotes de la seva pròpia vida, com, per exemple, com van arribar a fer-se amb algunes de les icones més importants del pop de l'època, com Stevie Wonder, Paul McCartney, Donna Summer, Quincy Jones o el mateix Michael Jackson. Els textos del guió són concebuts per ser llegits, recitats i cantats pels dos músics, i parteixen d'un encàrrec específic a l'assagista Eloy Fernández Porta, que fa una aportació reflexiva i poètica al fenomen del *mega hit*.

Formalment i conceptualment, *Wonders* enllaça i s'emparenta amb un altre treball recent, *Abans de la casa / Un biopic inestable a través del sonido Sabadell* (2015), amb el qual comparteix l'aportació de personatges diversos que obren altres perspectives: el relat fragmentat, la subversió de gèneres, etc. Però, en aquest cas, l'interès temàtic se centra molt més en la idea de l'artista com a producte. És l'*one-hit wonder* entès com a una figura complexa i paradigmàtica del nostre temps, l'anàlisi del qual pot remetre'ns al funcionament d'altres àmbits de la societat i la cultura.

Simply the Best

(2016, 22 min)

Simply the Best és el títol del treball que Carles Congost va fer per a la Manifesta 11, celebrada a la ciutat de Zuric l'any 2016. Com és habitual en aquesta biennial, cada ciutat que l'acull busca crear un relat conceptual i topogràfic del lloc i intenta establir lligams amb l'entorn. El comissari d'aquesta edició (l'artista Christian Jankowski) va proposar als artistes participants que incorporessin el màxim nombre de ciutadans de la zona treballant sota el lema genèric de «What people do for money». Partint d'aquesta premissa, Congost va elaborar un fals documental protagonitzat per un jove bomber suís en el qual el treball, els diners i la llibertat structuren simbòlicament el relat. La pel·lícula

mostra el bomber en diverses escenes en què parla de la passió que sent per la música negra, explica la seva feina de bomber, xerra amb un parent que li explica com ha anat malbaratant els diners o simula en una maqueta com serà l'acte benèfic en el qual es preveu la presència de Tina Turner. Tot plegat es veu puntuat per moments de l'assaig d'un cor de gòspel que canta cançons sobre la llibertat financera, diversos paisatges de l'entorn i entrenaments dels bombers.

Com passa sovint en els seus treballs, Congost utilitza temàtiques que li són afins (la música, les icones pop...) per crear associacions subtils que s'encaminen cap a altres viaranys. Així, per exemple, el cor de gòspel fa al·lusió a *FI/RE*, un acrònim utilitzat habitualment en economia que prové de *financial independence* i *retiring early*, i que vindria a ser la possibilitat d'establir estratègies financeres que permetin guanyar molts diners per ser independent i poder-se dedicar lliurement a les activitats que es vulgui. És per això que és pertinent la presència dels bombers (dels vigilants del foc: *fire*) en un entorn benestant en què són dipositades moltes fortunes que faciliten ser independent o retirar-se, com és el cas de la mateixa Tina Turner. També té un caràcter simbòlic la utilització d'un cor de música negra integrat per individus blancs, en una societat en la qual la qüestió identitària és molt present i, a més, es tracta d'un tipus de música les arrels de la qual es relacionen amb l'esclavatge i, de nou, amb les condicions de treball i la llibertat. En definitiva, un visionament atent permet establir molts lligams que es multipliquen quan pensem en les connotacions d'un context tan determinat i en l'organització de la vida moderna.

Bad Painting Series

***The Spin Off* (2010, 6 min i 23 s)**

***Easy Katz* (2013, 4 min i 20 s)**

El projecte *Bad Painting Series* va néixer com una mena de continuació (o *spin off*, per això el títol del primer episodi) de l'obra *La mala pintura* (2008), però, ben aviat, l'artista va veure que aquests episodis podrien tenir autonomia i que podria dotar-los d'un caràcter propi. Són peces breus i amb unes coordenades semblants, que, de manera genèrica, aborden temàtiques centrades en la creació i el món de l'art. En cada episodi el

protagonista és sotmès a una situació de tensió emocional i de dubtes respecte al seu procés creatiu que es resolen amb un gir argumental accidentat. Són històries aparentment simples, protagonitzades per artistes que o bé es veuen en la circumstància de no saber resoldre l'encàrrec convencional d'un retrat, o bé creen una obra que se'ls escapa de les mans, o han de presentar el seu projecte davant d'un crític de prestigi... L'eix vertebrador és el dilema moral de fer la tria adequada i de les conseqüències que això pot comportar en la trajectòria artística i existencial. Sí, en certa manera es poden entendre com a contes morals amanits amb un humor altament desmitificador.

Bad Painting Series posa en joc tota una sèrie de coordenades habituals en els treballs de Carles Congost: la reflexió sobre el món de l'art i els seus condicionants, l'acurada posada en escena, els recursos de l'imaginari pop, la ironia, els desitjos latents, les tensions generacionals... En aquests episodis hi ha, però, més atenció als codis lingüístics del cinema, tal com indica el mateix artista: «[...] estan estilísticament inspirats en la ficció televisiva del tipus HBO i es produeix una evolució en el llenguatge cinematogràfic, donat que ja no només es treballa sobre què cal explicar, sinó també sobre com explicar-ho des del punt de vista purament formal i narratiu. Sens dubte, ha sigut necessària una major planificació dels rodatges i accentuar el rigor a l'hora de dur-los a terme. D'altra banda, també hi ha una preocupació per la versemblança que abans no tenia i que, ben probablement, ve marcada per la definició de les càmeres actuals».

Paradigm

(2012, 10 min)

En els minuts inicials de *Paradigm* ens trobem davant d'una escena fàcil de reconèixer, amb una policia inspeccionant —pausadament i amb un posat sever— un vehicle, mentre els seus ocupants intercanvien mirades preocupades a les quals s'afegeix un altre personatge expectant. En un gest insospitat, l'agent treu una harmònica i es posa a tocar una suau melodia que provoca l'atenció d'uns nens i una certa sensació de catarsi i alleujament a la resta. Tot seguit, un dels nens es posa a cantar una cançó sobre la capacitat de redimir-se i de canviar el paradigma, mentre l'agent declama que confia en el futur del jovent. D'un moment de tibantor i cares tenses es passa a una música amable

i a una certa aspiració espiritual.

De manera intencionada, Congost juga amb la memòria cinematogràfica de l'espectador utilitzant «estilemes» propis del gènere policíac i de misteri i, alhora, els trastoca incorporant-hi accions imprevistes i regatejant qualsevol conclusió unívoca. Es produeix una barreja peculiar de registres en què la banda sonora firmada per Euphrates Sabatis i Stefano Maccarrone contribueix a donar densitat emocional.

Paradigm suposa una evolució —que ja s'apuntava en els episodis de *Bad Painting Series*— respecte a obres anteriors de l'artista, en què predominaven el diàleg, el sentit de l'humor i una voluntat, més o menys evident, d'abordar temàtiques determinades. Ara hi predomina la depuració formal, la preocupació pel propi llenguatge fílmic i la creació d'una atmosfera molt acurada. Els gestos i les accions dels personatges estan carregats d'intensitat dramàtica, però no resolen l'argument, sinó que el deixen constantment en un punt de suspensió, obert a la interpretació de l'espectador. Aquí ja no interessa tant la necessitat discursiva com la possibilitat d'explicar quelcom a través de la seducció de les imatges i de l'ús més conscient de la narrativa del cinema. Es tracta d'una obra fascinant i enigmàtica, que busca la complicitat intel·lectual i emocional que deixa espai a lectures obertes.

CARLES CONGOST

Olot, 1970

Carles Congost es llicencia en belles arts per la Universitat de Barcelona el 1994. La seva obra combina diferents mitjans i suports, com el vídeo, la música, el dibuix i la fotografia, per crear un discurs complex i irònic sobre el sistema de l'art i els seus intercanvis. Mitjançant la posada en escena d'imatges que fan referència al món del pop, l'univers adolescent i la cultura de masses, reflexiona sobre qüestions que, a més de la mateixa pràctica artística, inclouen fenòmens com la construcció de la identitat o els conflictes generacionals, amb profusió de referències a aspectes autobiogràfics i autocrítics. En el seu treball hi són constants les al·lusions al món del còmic, a la música de consum, al cinema fantàstic i a la cultura televisiva. El caràcter decididament *low tech* dels seus

primers treballs va perdent pes fins a arribar a produccions que es distingeixen per una complexitat tècnica cada vegada més evident.

Ha exposat individualment en alguns dels centres d'art, galeries i museus més rellevants del nostre país. Destaquen les exposicions «Country girls», a Espai 13 / Fundació Miró, Barcelona (curada per Frederic Montornés); «Popcorn Love», a Espacio Uno / MNCARS (Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía), Madrid (comissariada per Rafael Doctor); «That's my impression!», al CAAC, Sevilla (comissariada per Margarita Aizpuru); «Memorias de Arkaran», al Centre Arts Santa Mònica, Barcelona (comissariada per Frederic Montornés); «Say I'm Your Number One», al MUSAC (Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León), Lleó (comissariada per Agustín Pérez Rubio i Rafael Doctor); «Un Mystique determinado», a la Fundación Bilbao Arte, Bilbao (comissariada per Xabier Arakistain); «Adult Contemporary», a la Galeria Joan Prats, Barcelona; «Memorias de Arkaran / versió monocanal», al CAC de Màlaga (comissariada per Julieta Serrano); «I don't like music», a l'Espai Zer01, Olot (Girona) (comissariada per David Santaèulària); «Tarzan boy», a Box 27 / Casal Solleric, Palma (curada per Tolo Cañellas), etc.

Ha participat en nombroses exposicions col·lectives en importants centres i museus, tant en l'àmbit nacional com internacional, com «The Royal Real Trip», a PS1 / MoMA, Nova York (comissariada per Harald Szeemann); «Live!», a Palais de Tokyo, París (comissariada per Jérôme Sans); «Big Sur», a Hamburger Bahnhof, Berlín (comissariada per Enrique Juncosa); «All Hawaii entrées / Lunar Reggae», a l'IMMA (Irish Museum of Modern Art), Dublín (comissariada per Philippe Parreno); «The Man of the year», al CCA (Centre for Contemporary Arts), Glasgow (comissariada per Emma Brasó); «Bad boys», a la Fontengo de Tedeschi / 50a Biennal de Venècia, Venècia (comissariada per Agustín Pérez Rubio); «Medianoche en la ciudad» a Artium, Vitòria (comissariada per José Miguel G. Cortés); Marco, Vigo; «Hypertronix», a l'EACC (Espai d'Art Contemporani de Castelló), Castelló (comissariada per Manel Clot); «Mi vida / From heaven to hell», a Műcsarnok Kunsthalle, Budapest (curada per Zsolt Petrányi i Agustín Pérez Rubio); «La història no és més que coses petites en cert desordre», a l'Instituto Cervantes, Estocolm (comissariada per Martí Manen); «Yo uso perfume para ocupar más espacio», al Museo Carrillo Gil, Mèxic DF

(comissariada per Willy Kautz); «Bright like a diamond», a Komplot, Brussel·les (comissariada per Alberto García del Castillo); «Itinerarios XXI / Becas de Artes Plásticas», a la Fundació Botín, Santander (comissariada per Benjamin Weil); «réservoir», a La Capella, Barcelona (comissariada per Manel Clot), etc. Ha estat convidat a realitzar projectes específics en diferents fires internacionals, com ARCO 2002, Madrid; Artissima 2006, Torí, i Frieze 2008, Londres. Actualment el seu treball és representat per les galeries Joan Prats (Barcelona), Horrach Moyà (Palma) i Artericambi (Verona, Itàlia).

Planta 1

«MALETAS VIOLENTAS»

Centre de Documentació

19.5.2017–15.10.2017

El Centre de Documentació acull una exposició que porta per títol el nom del segell discogràfic Maletas Violentas, creat per Carles Congost l'any 2015. La música és un element primordial en les produccions audiovisuals de Carles Congost; per aquesta raó és important donar visibilitat a tota una producció musical que s'ha generat paral·lelament a la resta de projectes d'arts visuals. Aquest segell discogràfic li ha permès editar diferents vinils i CD realitzats en col·laboració amb altres músics o artistes vinculats als seus projectes artístics. Fins ara, i gairebé en tots els casos, aquestes produccions han estat presentades sota la marca The Congosound.

El segell Maletas Violentas disposa actualment de dues referències: *Pepsi Love*, de The Congosound featuring Ryan Paris, i *Això que sona és nostre*, de Josep Xortó + The Congosound. Aquesta última és una coproducció entre el Bòlit i la Panera, i es presentarà per primera vegada a la Panera.

La tipografia de l'espai està especialment concebuda per l'estudi 131.gd seguint una estètica molt vinculada a l'esfera musical de Carles Congost.

ACTIVITATS

Visita comentada per Carles Congost i David Santaeulària

12 de juny, a les 19.30 h

Congelar l'avui. Fito Conesa

Taller per a joves

4, 5 i 6 de juliol, de 10 a 13 h, i 5 de juliol, de 17 a 20 h

Presentació del vinil *Això que sona és nostre*, de Josep Xortó + The Congosound

Vermut electrònic amb Toni Torres

15 d'octubre, a les 12 h

CENTRE D'ART LA PANERA

Pl. de la Panera, 2

25002 Lleida

Tel. (+34) 973 26 21 85

www.lapanera.cat

App la Panera

Per a més informació o imatges:

Comunicació i premsa:

comunicaciolapanera@paeria.cat

Horaris:

De dimarts a divendres, de 10 a 14 h i de 17 a 20 h

Dissabtes, d'11 a 14 h i de 17 a 20 h

Diumenges i festius, d'11 a 14 h

Dilluns, tancat

Visites comentades:

Dissabtes, a les 12 i a les 18 h

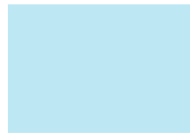
Diumenges, a les 12 h

Reserva prèvia trucant al 973 26 21 85, o enviant un correu electrònic a

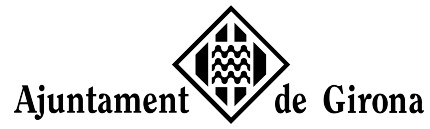
educaciolapanera@paeria.cat.

Ho organitza:

Ho coprodueix:

Hi col·labora:

